

ge- og valutapolitik. Det betyder, at vi afskriver devalueringens instrumentet som en mulighed, og det må man sige er afgivelse af en form for kompetence og derfor sådan på papiret en ulempe. Men da Det Konservative Folkeparti ikke ønsker, at Danmark skal bruge devalueringens instrumentet, er det sådan set ikke noget problem for os, hvorimod der måske er andre partier i Folketinget, som ønsker, at man skal bruge det. Derfor er vi tilbage i den samme diskussion: uanset hvilke konklusioner nye rapporter vil komme frem til, bliver det en politisk vurdering, om de er gode eller dårlige, og derfor tror jeg ikke, de vil bringe noget nyt.

Jeg vil faktisk vove den påstand, at man ikke kan komme med ét eneste nyt argument med nye rapporter, som ikke allerede er skrevet masser af gange før. Nogle mennesker optræder jo, som om man aldrig før i verdenshistorien har hørt om møntunioner. Der er masser af eksempler på det. Der er masser af eksempler på, hvilke fordele og ulemper der er, og derfor tror jeg, at en ny rapport bare vil ende i en lang diskussion, som egentlig hører til i det politiske og ikke hører til i et såkaldt uvildigt udvalg, som aldrig kan blive uvildigt.

Jeg synes også, der er en anden ting, som bør være et bærende element, og som vi ikke rigtig har haft inde i diskussionen i dag. Det er, at i modsætning til så mange andre områder er euroen en realitet i dag. Altså den danske befolkning har en mulighed for at se, hvordan den virker i praksis, og det synes jeg faktisk er et meget vægtigt argument for, at man ikke behøver at lave flere rapporter, fordi man kan se det med egne øjne.

Der er blevet udgivet rapporter fra Den Europæiske Centralbank. Man kan så sige, at de heller ikke er uvildige, for det er nogle, der kommer fra banken selv, men i dem kan man i hvert fald læse, præcis hvad både de politiske og de økonomiske målsætninger er med Den Europæiske Centralbank. Derfor synes jeg faktisk, der er rigeligt med information.

Jeg anerkender, at det, der er behov for, er en langt bedre debat. Jeg tror bare ikke, vejen går ad ekspertudredninger. Jeg tror, vejen går gennem at prøve at få gjort det her mere folkeligt, og det gør vi måske på helt andre områder. Jeg mener egentlig, at det, der skal til, er mere demokratisk samtale, og derfor må vi afvise de her forslag.

Jeg håber på, at alle partier i stedet er indstillet på, at vi går ind og forsøger at få en debat

om det her, med henblik på at vi får en folkeafstemning om euroen på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Lene Espersen mener at vide, at den danske befolkning ikke ønsker at få et mere udbygget grundlag at tage stilling ud fra. Jeg vil godt spørge fru Lene Espersen, om hun dermed mener, at den danske befolkning ikke ønsker at få en analyse af, hvor meget magt Folketinget mister, hvor meget magt der flyttes over til bankdirektørerne i Frankfurt. Eller erkender fru Lene Espersen, at det er et spørgsmål, der trænger til at blive belyst også af eksperter, der ved noget om f.eks. forfatningsret? Mener fru Lene Espersen f.eks., at det er vigtigt at få belyst, om man kan gennemføre en tilslutning til euroen uden at ændre grundloven, eller om det kræver en grundlovsændring? Er det unægtelig ikke et spørgsmål, som trænger til at blive belyst også af forfatningseksperter?

Nu har jeg bare nævnt to eksempler på meget vidtgående og komplicerede problemstillinger, som rejser sig i forbindelse med euroen, og som fru Lene Espersen påstår at den danske befolkning ikke er interesseret i at vide noget om.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vil fru Lene Espersen give et skøn over fordelingen af publikationer på ja- og nejsiden frem til folkeafstemningen, hvis Folketinget ikke påtager sig sit ansvar og bare lader det sejle, som fru Lene Espersen er ude på? Det er lidt i relation til det, jeg har spurgt tidligere ordførere om, men fru Lene Espersen vil givet svare.

Den anden ting, jeg lige ville kommentere, var, at fru Lene Espersen sagde, at herregud, man har jo i historien set flere valutaunioner, og man kan jo bare kigge lidt på dem. Så vil jeg bare bede fru Lene Espersen bekræfte, at de eneste valutaunioner, der har været en succes i verdenshistorien, har været valutaunioner mellem lande, der har dannet en meget, meget kraftig politisk union samtidig, en politisk unionsdannelse, som har været langt kraftigere end den, der p.t. findes i EU-regi, og at den logiske konsekvens, hvis man skal kigge på det i historisk perspektiv, må være, at der skal langt stærkere integration til blandt de EU-lande, der deltager i euroen, end det, der finder sted i dag.